

DIN CUPRINS

NU CERCETA ACESTE LEGI, CĂCI EȘTI NEBUN CÂND LE-NȚELEGI

De ce respectăm creația omului și de ce negăm creația lui Dumnezeu?
pag.3

Sf. Ioan Gură de Aur CUVÂNT DESPRE VALOAREA POSTULUI

Da, postul istovește trupul și pune frâu zburdărilor celor fără rânduială, dar face sufletul mai limpede, îl întraripează, îl face să se suie la înălțimi, îl face ușor.
pag. 4

PĂCATUL ȚI RĂUL

În viziunea creștină căderea în păcat Ți însuși păcatul constituie nu doar un aspect al antropologiei, dar axa sau cheia ei, necesară pentru înpelegerea omului, lumii Ți a istoriei.
pag.4

BUCURIA DE A FI CREȘTIN

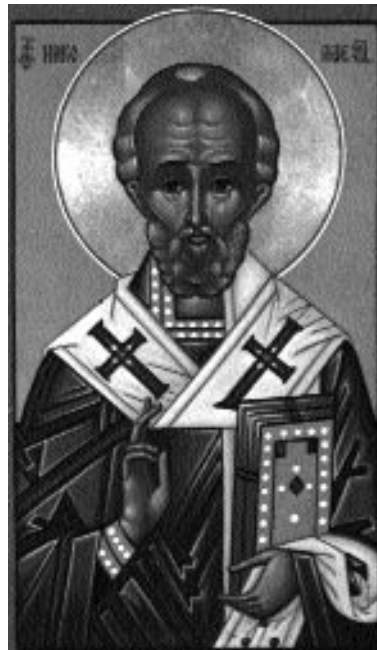
Creștinul care trăiește în harul lui Dumnezeu simte bucuria comuniunii cu El.
pag.5

MORMÂNTUL FECIOAREI MARIA A FOST INUNDAT

Capela subterană unde se află mormântul Fecioarei Maria, situată la poalele Muntelui Măslinilor, a fost inundată luni, 13 decembrie, ca urmare a unei puternice ploii torențiale.
pag. 8

OM CERESC FIIND, ÎNTOCMAI CU ÎNGERII, PE PĂMÂNT TE-AI ARĂTAT

Acesta a fost pe vremea lui Maximian, strălucind mai înainte în viața călugărească, și pentru nespusa lui bunătate s-a făcut Arhiepiscop, și fiind cu frica lui Dumnezeu, cinstind creștinătatea și propovăduind cu îndrăzneală buna credință, s-a prins de mai marii cetății Lichiei, și dându-l la munci și la rane, l-a băgat în temniță împreună cu alți creștini. Și deoarece marele și binecinstitorul Constantin, din voia lui Dumnezeu a stăut împărat Romanilor, atunci cei ce erau închiși s-au slobozit din legături, cu care împreună și marele Nicolae; și mergând la Mira, n-a trecut mult și s-a adunat de marele Constantin întâiul sinod de la Niceia, căruia a fost părtaș și minunatul Nicolae. Acesta a făcut multe minuni, precum arată istoria lui. Scos-a pe trei oameni ce se năpăstuiseră, de era să moară prin strâmbătate, că prinzând ei de veste că vor să piară, aflându-se în temniță, a chemat pe sfântul în ajutor, pomenindu-i și alte bune fapte ce a

Dioclețian și făcut, și precum a scăpat pre alți trei tineri ce erau să piară la Lichia, așa și pre dâșii săi scape. Pentru aceasta sfântul Nicolae, carele a fost grabnic și fierbinte spre ajutor, s-a arătat în vis împăratului Constantin și eparhului Avlavie, muștrându-l pentru pâra ce făcuse oamenilor la împăratul. Iar pre împăratul l-a învățat cu amănuntul, și i-a spus că erau nevinovați, și cum că din răutate au fost pârâți. Pentru aceea prin vedenia aceasta, i-a scăpat din nevoia aceea. Deci făcând și alte multe minuni și păstorind dumnezeiește poporul și ajungând la adânci bătrânețe, s-a mutat către Domnul, neuitând nici după moarte turma sa, ci în toate zilele dând cu îndestulare ale sale faceri de bine la cei lipsiți, și apărându-i de tot felul de primejdii și de nevoi. Încă și până astăzi același Dumnezeu, prin mijlocirea lui lucrează multe minuni, și cei ce-l roagă cu adevărată și neîndoită

credință, nu numai aceste, ci și mai mari de-cât aceste minuni dobândesc.

(continuare în pag. 6)

Pe lângă multiplele activități culturale și ecleziastice ale mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni, merită o deosebită atenție editarea Bibliei de la Petersburg din 1819.

Cartea a fost tipărită cu caractere chirilice mărunte pe 1364 pagini, 80 (240 mm).

Pagina culeasă: 195x115 mm. Rânduri: 50. Culese pe două coloane. Tipărit cu caractere chirilice mărunte. Tiparul într-o culoare. Legat în piele.

Biblia întregă de la Petersburg, tipărită de Societatea Biblică Rusă la 1819, este a treia ediție integră a Bibliei în limba română.

Încă înainte de înființarea secției din Chișinău a Societății Biblice, Comitetul secției din Petersburg l-a rugat pe mitropolitul Gavriil să-i trimită o Biblie românească. Î.P.S. Gavriil trimite Biblia de la 1688, tipărită la București în timpul lui Șerban Cantacuzino, care în opinia mitropolitului Gavriil era "neclară

și chiar neglijentă", și Biblia tipărită la Blaj, în Ardeal, la 1795 cu o scrisoare în care recomanda să se folosească Biblia de la Blaj,

Testament i le-a și trimis. Î.P.S. Gavriil singur a corectat primele coli, găsind mai multe greșeli. Pentru a înlesni tipărirea Bibliei,

180 DE ANI AI BIBLIEI DE LA PETERSBURG

întrucât "traducerea este făcută de pe edițiile celor 70 de interpretatori de răsărit; și este mai clară, și în ea se întrebuițează limba cea nouă, mai înțeleasă".

La 16 ianuarie 1816 principele A. Golișin aduce la cunoștință mitropolitului Gavriil, că Comitetul din Petersburg s-a oprit asupra Bibliei de la Blaj, și că corectura va supraveghea-o vicepreședintele societății, principele Ipsilanti, cu ajutorul consilierului de colegii Matei Krupenski. Totodată Golișin roagă să i se trimită o față bisericască care cunoaște bine limba română și să ia însăși mitropolitul grija reviziei corecturii; primele coli ale Noului

mitropolitul Gavriil îl chemă pe arhimandritul (mai târziu arhiepiscop) Varlaam (Cuza), egumenul mănăstirii Dobrovăț de lângă Iași, fost elev al lui, un bun cunoscător al limbii române și grecești, care împreună cu un psalt

pleacă la Petersburg în februarie 1817. Noul Testament era aproape tipărit și Varlaam s-a apucat de corectarea Bibliei, despre care fapt principele A.N. Golișin comunică mitropolitului Gavriil: "Comitetul Societății Biblice Rusești, bucurându-se de succesul în îndreptarea lui (Varlaam) în tipărirea Bibliei moldovenești, a hotărât pentru a scurta timpul pentru revizuirea și corectarea ediției, care se va tipări aici, să vă trimită Preasfinției Voastre părțile corectate ale originalului, ca să avem binecuvântarea și aprobarea D-stă".

(continuare în pag. 6)

STIMAȚI CITITORI!

ÎNCĂ NU E TÂRZIU!

NU RATAȚI ȘANSA DE A

VĂ ABONA LA

"CURIERUL ORTODOX"

- Români "cei buni" - sunt acei care îi izolează pe românii ortodocși de ceilalți ortodocși, care nu sunt români...

- Români "cei răi" - sunt acei care încearcă să păstreze cu orice preț unitatea dintre românii ortodocși și ceilalți ortodocși, care nu sunt români...

- Români "cei buni" - sunt acei care liturgisesc categoric doar românește

cruce și înjură" (!?) preoții în jurul bisericii în timpul Sfintei Liturghii. Aceștia sunt creștinii lui C. Tănase și românii "cei buni" (înjură bine... făcându-și cruce...).

- Români "cei răi" - e de la sine înțeles, sunt acei care nu înjură.

- Români "cei buni" sunt acei care-l "plâng" pe caldarâm pe părintele Vasile Petrache, insultându-i fiicele, dar care la 40 de zile nu s-au dus să-l

creștin ortodox) ca o pavază contra sectelor și ereziilor anticreștine și păgâne...

- Români "buni" sunt doar acei ce au o decentă îngustime națională. (Cuvântul "Unire" în sens ortodox nu le spune nimic acestora) C. Tănase vorbește deja de doi Dumnezeui... (Pe ortodocși îi unește sobornicitatea, unirea credinței", dar asta nu înseamnă deloc a dezbrăca haina ro-

Români buni și români răi...

În jurul evenimentelor de la biserica "Sf. Ierarh Nicolae" din Chișinău

(uitând că, dacă nu deschidea cândva Seminar și tipografie la Chișinău ÎPS Mitropolit Bănulescu-Bodoni, ei nu că n-ar mai fi liturgisit azi românește, dar nici vorbă românească n-ar mai fi auzit între apele Prutului și Nistrului. Dar pentru ei, unul ca Bănulescu-Bodoni a fost "român rău", căci s-a vândut rușilor"... vorba lor, și păcatul - tot al lor...)

- Români "cei răi" - sunt acei care îndrăznesc să liturgisesc românește, fără a-și cere învoire de la românii "cei buni" (care dețin "tabu" pe ideea națională...).

- Români "buni" - sunt acei care le permit Sf. Parascheva, Sf. Ioan cel Nou, Sf. Antin Ivireanul, Sf. Paisie de la Neamț să facă parte din Biserica Neamului... (cu toate că aceștia sunt de origine greacă, georgiană, ucraineană). Dar... românii "cei buni" le permit cu mărinimie acestor sfinți să fie "ocrotitori ai neamului" și nu-i expulzează, până una-alta...

- Români "cei răi" sunt acei care au îndrăznit să aibă mamă și tată ortodocși, dar de naționalitate diferită. Aceștia nu se mai pot alipi, sârmanii, la vreun neam oarecare la Judecata de apoi. (Căci așa au hotărât românii "cei buni", așa înțeleg ei Biserica Neamului...). Sârmanul Sf. Ioan Gură de Aur, nici el nu are șansă să se alipească vreunui neam, căci a îndrăznit să aibă tată roman și mamă grecoaică...

- Români "cei buni" sunt amicii lui C. Tănase, care, după spusele dumisale (vezi "FLUX-ul" din 07.12.1999) "își fac

plângă cu adevărat la mormânt pe păstorul răposat...

- Români "răi" sunt, respectiv, cei ce au slujit la 40 de zile parastasul creștinește, alături de îndurerata văduvă a părintelui, de familia sa.

- Români "buni" sunt acei care îi împart și pe Patriarhi strict pe naționalități, considerând, probabil, că "una sobornicească și apostolească Biserică" ar fi o aberație depășită de evenimentele ce se derulează doar sub nasul lor istoric...

- Români "răi" sunt acei care îi pomenesc "pe toți Patriarhii ortodocși", având în vedere că Biserica e universală (Iar de îndrăznesc să-l mai pomenescă și pe Preafericitul Părinte Patriarh Teoctist, trebuie să-și ceară voie de la "adevărații români").

- Români "buni" sunt cei de la Chișinău, care (spre deosebire de cei de la București) se bucură de tot ce e rău în Biserica Rusă (uitând că răul se întâmplă în trupul Ortodoxiei, deci și în trupul întregii Ortodoxii - a neamurilor, nu doar a neamului...)

- Români "răi" sunt acei care se roagă "pentru unirea tuturor" în dreapta credință (asemenea părintelui Pavel Borșevschi, care s-a străduit să acorde un ajutor, să construiască o punte de împăcare, dorită și de părintele și socrul său Vasile Petrache - dar a fost scuipat de "cei mai înțelepți și clarvăzători" dintre români).

- Români "cei buni" sunt acei care înțeleg Biserica Neamului doar ca o înfruntare a ortodocșilor de alte etnii, aducând astfel prejudicii aceleiași Biserici.

- Români "cei răi" sunt acei care văd Biserica Neamului (a fi român - a fi

mânească a Liturghiei din bisericile noastre, sau că noi am uitat de unde venim până la 1812...

- Români "cei răi" sunt, deci, toți acei ce au gândire ortodoxă universală, "până la marginile pământului..."

Totuși, peste 900 de mănăstiri și biserici dintre Prut și Nistru liturgisesc românește, pomenindu-i pe sfinții Nicodim de la Tismana, Calinic Cernicanul, Iorest și Sava, Oprea, Ștefan cel Mare - fără să-i întrebe pe românii "cei buni". Iar părintele Pavel e calomniat în continuare... Căci românii "cei buni" (de la Chișinău)... "mări se vorbiră și se sfătuiră, pe la apus de soare... (de ce, Doamne, oare..?) "... că are oi mai multe..."

Între timp, în biserică "Sf. Ierarh Nicolae", preoții Petru și Pavel, în pofida românilor "celor buni", liturgisesc ROMÂNEȘTE. Iar privirile credincioșilor sunt încântate de catapeasma adusă de către părintele Pavel de la Humulești, se instalează încălzirea, își continuă lucrul Consiliul parohial (acel vechi - legitim) și cântă dulce, ca în toți anii care a cântat, același cor bisericesc.

Iar vocea la care se referă d-l Tănase (fără calificative urâte pe care le dă) nu este a părintelui Borșevschi, ci a părintelui diacon Nicolae Bujor, unul dintre cei mai puternici bași din Moldova, care a refuzat în repetate rânduri concursuri internaționale și arii la Opera Națională, preferând să slujească ca diacon în Biserica lui Hristos.

Iar afară... înjură amicii d-lui C. Tănase, făcându-și cruce...

Un grup de români "răi" (huiduiți de "cei buni")

SUNTEM FERICIȚI SĂ-I AJUTĂM PE CEI MAI SĂRACI

Întrebare: Stimată Marian Wiersinga, reprezentați o organizație olandeză a cărei activitate umanitară în lume este bine cunoscută. Cum se concretizează această activitate în Republica Moldova?

Răspuns: Caritas-Olanda este una din organizațiile de inspirație catolică a cărei activitate în RM este orientată în primul rând spre ajutorarea celor mai vulnerabili, din punct de vedere social, cetățeni ai acestui stat. Organizația noastră a acordat și acordă suport organizației Caritas-Moldova pentru elaborarea și realizarea unui proiect finanțat de Oficiul Umanitar al Comunității Europene (ECHO).

Comisia Europeană, după cum se știe, a alocat peste două milioane euro Republicii Moldova pentru diferite proiecte de asistență socială și ajutor umanitar. Fondurile alocate sunt valorificate nu numai prin intermediul organizației noastre, ci și al altora, cum ar fi filiala Crucii Roșii, de exemplu.

Noi coordonăm realizarea unui proiect în valoare de circa 260 de mii de euro. Proiectul presupune oferirea hranei și a cărbunilor pentru cei mai săraci și suferinzi. Aceste persoane, precum și copiii din familiile mari și sărace beneficiază de câte o masă zilnic de șase ori pe săptămână.

Î: Cum sunt identificate aceste persoane?

R.: Problema, poate cea mai mare, este că sunt foarte mulți oameni nevoiași. Peste 80 la sută din populația RM este sub nivelul minimului de subzistență. Caritas-Moldova împreună cu autoritățile guvernamentale locale fac totul pentru a-i identifica pe cei mai neajutorați dintre aceștia.

În fiecare comunitate există o lista a acestora. Am fost în timpul vizitei mele în RM în unele localități pentru a-i vedea pe cei care au stringentă nevoie de cantine sociale. Am văzut bătrâni care într-adevăr suferă de foame. Am văzut copii din familii foarte sărace, familii care nu au uneori nici case și nici pământ. Uneori în aceste familii sunt cate 6 copii și nici unul dintre părinți nu are o slujbă. În consecință, ei își pot permite numai o singură masă foarte mică pe zi și este vital necesar ca ei să beneficieze de o masă în plus.

Î: Ce dificultăți ați întâmpinat în realizarea propriu zisă a proiectului?

R.: Problemele legate de

distribuirea produselor alimentare, a cărbunelui în cadrul implementării acestui proiect nu sunt atât de mari ca în alte cazuri. Caritas-Moldova are departamente în zece localități ale RM - în regiunile de Nord, Centru și de Est. Proiectul respectiv este prevăzut doar pentru aceste zece localități. Evident că pentru realizarea în bune condiții a acestui proiect există un mic personal care este plătit, dar multe persoane fac voluntariat. La realizarea proiectului participă, de asemenea, preoții și surorile parohiilor catolice. Cu alte cuvinte, sistemul de distribuție este bine pus la punct astfel încât să fie cât mai echitabil cu puțință. Cărbunele este transportat la casele celor care au nevoie de el, iar cantinele sociale sunt organizate în centrul localităților ca să fie cât mai accesibile cu puțință.

Î: Caritas-Olanda, ca și Caritas-Moldova, sunt organizații de inspirație catolică. Este oare ajutorul umanitar îndreptat, în acest caz, doar spre comunitățile catolice?

R.: Categoric nu. Este o condiție strictă a donatorilor Comunității Europene ca asistența umanitară să fie acordată tuturor celor care au nevoie, indiferent de rasă, naționalitate sau religie. Trebuie să vă spun că avem o conlucrare bună cu Biserica Ortodoxă din Republica Moldova în acest sens. Am avut întâlniri cu reprezentanți atât ai Mitropoliei Chișinăului și Întregii Moldove, cât și ai Mitropoliei Basarabiei cu care am căzut de acord să lucrăm împreună în acest sens. Știu că există o bună înțelegere între Administratorul Apostolic al Bisericii Catolice și mitropolii Bisericii Ortodoxe. Suntem fericiți că există această cooperare. Salutăm de asemenea orice acțiuni de dezvoltare umanitară ale Bisericii Ortodoxe. Vreau să vă spun în final că sunt foarte fericiți că acest lucru se întâmplă și că cei mai sărmani oameni din RM sunt ajutați. Sper că în viitor să ne concentrăm atenția asupra dezvoltării structurale, astfel încât cetățenii acestei țări să aibă posibilitatea nu numai să beneficieze de donații, dar și să aibă perspective de dezvoltare, să-și câștige veniturile pentru un trai decent.

Interviu cu Marian WIERSINGA, coordonator de proiecte pentru Europa Centrală și de Est la Caritas-Olanda

“NU CERCETA ACESTE LEGI, CACI EȘTI NEBUN CÂND LE-NTELEGI”

G. Coșbuc

Acei bogați! Și scriindu-le, bineînțeles că se gândesc că or trebui să fie respectate... numai nu de ei. Așa e cu “legile” acestea. Și nicidecum cu cele dumnezeiești.

De ce respectăm creația omului și de ce negăm creația lui Dumnezeu? De ce ne temem de pedeapsa ce ar surveni de la o eventuală nerespectare a normelor omenești și de ce nu ne temem de pedeapsa dumnezeiască, ignorând legile cerești?

Ar fi pentru unii o explicație cred, dar e aparent stupidă: teama și pedeapsa pământească sunt mai telurico-reale și mai promte, pe când cele dumnezeiești - mai abstracte și mai lente, mai târzii. Și ar mai fi o explicație, tot pentru unii, deși cu mult mai corect: Dumnezeu este mai milostiv și ne va ierta, însă omul nu iartă.

Profitând de acest argument, de bunătatea lui Dumnezeu, noi facem ceea

ce facem, și ... îl ignorăm. Îl neglijăm. Îl negăm. Stupid și absurd.

Ambiția noastră de a-L înțelege este într-atât de feroce, că neputând să pătrundem în esența tainelor Lui, din incapacitatea specifică nouă, Îl negăm, Îl hulim.

Deci să fim atenți la cauză. Ce ne-a lăsat El nouă contra noastră? Ce ne învață pe noi ca să fie în detrimentul rațiunii, corpului și existenței noastre? El fiind Tatăl nostru, la fel cum noi suntem tată copiilor noștri, în rele își crește și educă un tată fiii? Bineînțeles că nu.

Și atunci, dacă ne-a creat pe Pământ, și vedem că cu mare dragoste, căci recunoaștem cu toții că suntem cele mai complexe și desăvârșite ființe, de ce ar trebui să ne urască?

Să ne prigonească? Să ne distrugă? Noi astfel procedăm cu copiii noștri? Noi nu ne aparținem - suntem ai

lui Dumnezeu, căci El ne-a creat.

E cazul să ne creștem și să ne educăm copiii dumnezeiește. Ca prin ei să ne recăpătăm iertarea multor păcate ale noastre.

Inocularea sincerității și frumosului, credinței și dragostei în sufletele lor este o cale adevărată în acest sens. Acest lucru se înfăptuiește nu în sălile video, sau cerșind la colț de stradă, nu în bodegi afumate și drogate sau case cu reputație puțin prestigioasă (localuri și activități “legale”), ci în biserici și școli. Să nu ne temem să implantăm credința în inimile copiilor noștri, căci ea ar strămtora sau nu ar permite pătrunderea unor deprinderi rele sau a unor vicii. Să ne creștem o generație virtuoasă și sănătoasă, dar nu una lipsită de scrupule și ofticoasă. O generație de Oameni și patrioți, dar nu una de faraoni și mișei.

Primul obiect de studiu în școală este religia. Așa cum orice acțiune (lucru, călătorie, etc.) precede cu un gând la Dumnezeu, pentru ajutor și izbândă. Atunci mă miră foarte mult faptul, când cei de care depinde instruirea copiilor în școlile de stat, pun în discuție problema introducerii religiei în școală, deși trebuie ei să fie promotorii acestei concepții.

Amintind vorba de mai sus, înainte de a te porni să faci ceva trebuie să spui “Doamne ajută”. A spune acest lucru este foarte greu. Până când? Să nu fie prea târziu când vom dori să-l rostim.

Este imposibil să înțelegi legile lui Dumnezeu. Și totuși, să nu-L mai supărăm cu impertinența noastră dacă ne-a spus: “Lăsați copiii să vină la mine”.

Preot, Prof. Ion Dogot

Este o referire a Marelui poet la legile dumnezeiești și atât. Nici o aluzie la altceva. Fiindcă doar Dumnezeu a creat legi și le-a creat pentru oameni. Inșă oamenii nu pot să-și creeze legi pentru sine. Mai degrabă ar putea fi numite norme sau restricții. Convențional. Și numai. Căci cine le poate scrie aceste restricții? Cei slabi? Cei săraci? Nu! Acei cu putere!

ANUL ACESTA 3.200 DE COPII VOR PRIMI CADOURI DE CRĂCIUN PRIN INTERMEDIUL FUNDAȚIEI DE CARITATE “CLIPA SIDERALĂ”

În timpul sărbătorilor de iarnă din acest an, peste 3.200 copii orfani vor primi cadouri prin intermediul Fundației de caritate “Clipa Siderală” care, în colaborare cu Ministerul Educației și Științei și Primăria Chișinău, desfășoară în perioada 16-23 decembrie a.c. “Caravana de Crăciun”.

Acțiunea va fi organizată pentru a doua oară și include patronarea a zece coli și case de tip internat. La organizarea “Caravanei de Crăciun”, în 1998, și-au

dat concursul peste 26 agenți economici.

Președintele Fundației “Clipa Siderală”, Salavat Jdanov, a comunicat că în acest an numărul firmelor care ar dori să participe la organizarea “Caravanei de Crăciun” ar putea fi mai mare. Până la ora actuală și-au anunțat intenția de a participa la această acțiune SA “Frigo”, SA “Vitanta”, SA “Alimcom”, SA “Carmez”, SA “Tutun-CTC”, Moldovaagroindanc”, “Mobiasbanc” și “Banca Socială”.

Soldănești, 9 decembrie. Biserica “Sfinții arhangheli Mihail și Gavriil” din Soldănești a ars până în temelie, echipa de pompieri putând doar localiza focul pentru a nu admite răspândirea lui asupra altor imobile.

Locotenent-colonel Ion Druță, șeful Serviciului antiincendiar județean Orhei, a relatat că este pentru prima

oară în ultimii 50 de ani când s-a aprins un locaș de cult. Incendiul s-a produs din cauza neglijenței slujitorilor bisericii, care au încercat să încălzească conductele termice cu o lampă de benzină.

DI Druță a precizat că de la începutul anului pe întreg teritoriul județului au fost înregistrate peste 60 de incendii cauzate de nerespectarea regulilor antiincendiar, acestea reprezentând o jumătate din numărul lor total.

Chișinău, 7 decembrie. Organele de interne ale Moldovei avertizează părinții și întreaga societate să asigure o supraveghere mai riguroasă a copiilor, așa cum în republică se înregistrează fenomenul traficului de copii, relatează Moldpres.

Șeful Departamentului evidență și documentarea populației al Ministerului de Interne, Chiril Pantelev, a menționat luni în cadrul briefingului ministerului de resort că în ultimii doi ani poliția a contracarat 18 cazuri de scoatere ilegală a copiilor peste hotarele țării cu scopul de a-i vinde. Pantelev a specificat că cei mai mulți copii au

fost transportați la Tașkent pentru a fi vânduți unor persoane necunoscute. Deși ancheta mai continuă, poliția a arestat deja câteva persoane ce practicau

UN FLAGEL AL SOCIETĂȚII - TRAFICUL DE COPII

traficul de copii în Moldova, una dintre care, Stepanschi Nina, reușise să scoată din republică, în total, cinci copii.

Conform sursei citate, ultimul caz de trafic de copii vizează tentativa cetățenei Nina Zderciuc de a vinde în România trei minore de 16 ani pe care le-

a scos din țară în baza unor documente false.

Aceeași sursă a lăsat să se înțeleagă că copiii sunt scoși din republică pentru a fi vânduți în robie și că de cele mai multe ori înșiși părinții își vând odraslele traficantilor de copii.

Conform art.112, 113 din Codul penal al Republicii Moldova, scoaterea ilegală a copiilor din țară se pedepsește cu privațiune de libertate de la 5 la 12 ani, iar pentru răpirea copilului în scopuri de profit se prevede o pedeapsă de 3 -15 ani privațiune de libertate. Organele de interne ale Moldovei avertizează societatea asupra fenomenului traficului de copii.

Sunt căi cu mult mai bune decât calea postului, care ne pot deschide ușile îndrăznirii celei către Dumnezeu. Cel ce mănâncă și nu poate posti să facă milostenii mai bogate, să se roage cu mai multă stăruință, să fie cu mai multă râvnă la ascultarea cuvintelor dumnezeiești, la acestea boala trupului nu-i este o piedică. Să se împace cu dușmanii, să alunge din sufletul său orice gând de răzbunare. De vrea să facă asta, a postit postul cel adevărat, acela pe care mai presus de toate îl cere de la noi Stăpânul. Că pentru aceasta poruncește și această abținere de la mâncături, ca înfrânându-ne săltările trupului, să-l facem plecat pentru împlinirea poruncilor.

Dar dacă din pricina unei boli trupesti nu vrem să avem ajutorul ce ni-l dă postul, atunci fără să ne dăm seama ne păgubim cumplit. Dar dacă postul nu ne e de nici un folos, dacă ne lipsesc faptele bune, de care am vorbit mai sus, apoi vom fi și mai trândavi de nu putem folosi nici leacul postului.

Aflând aceste lucruri de la mine, vă rog, ca pe cei ce puteți posti, să duceți mai departe, atât cât vă stă în putință, această frumoasă și lău-

dabilă râvnă. "Cu cât se strică omul nostru cel din afară, cu atât se înnoiește cel dinăuntru" (II Cor. 4, 16). Da, postul istovește trupul și pune frâu zburdărilor celor fără rânduială, dar face sufletul mai limpede, îl întraripează, îl face să se suie la înălțimi, îl face ușor. Iar pe frații voștri, care din pricina unei slăbiciuni trupesti nu pot să postească, îndemnați-i să nu lipsească de

CUVANT
DE SPRE

VALOAREA POSTULUI

Sfântul IOAN GURĂ DE AUR

la această învățătură duhovnicească; învățați-i, spuneți-le cele grăite de mine, arătați-le că acela care mănâncă și bea cu măsură nu-i nevrednic să vină la biserică și să

asculte predica; nevrednic e cel trândav, cel leneș.

Spuneți-le cuvântul apostolic: "Cel ce mănâncă, pentru Domnul mănâncă; cel ce nu mănâncă tot pentru Domnul nu mănâncă; și mulțumește lui Dumnezeu" (Rom. 14, 6). Deci și cel ce postește, mulțumește lui Dumnezeu că a avut putere să ducă osteneala postului; și iarăși și cel ce mănâncă mulțumește lui Dumnezeu, pentru că aceasta cu nimic nu-i poate vătăma mântuirea sufletului, dacă vrea.

Atâtea căi ne-a deschis iubitorul de oameni Dumnezeu, câte nici nu putem spune, prin care ne este cu putință, dacă vrem, să dobândim cea mai înaltă îndrăznire către Dumnezeu.

DUHOVNICI ȘI TEOLOGI CONTEMPORANI

Părintele DUMITRU
STĂNILOAE

VIRTUTEA
CĂINȚEI

Căința este cea mai înaltă dintre virtuți, pentru că nu e însăși o virtute înfăptuitoare în rând cu celelalte, ci pentru că rămânând mereu nemulțumită cu ceea ce realizează acelea, le împinge mereu mai sus.

Fără să fie o virtute înfăptuitoare aparte, ea este un motor al tuturor virtuților. Dacă n-ar fi căința, nu ar fi tendința de depășire în om. Căința e o ardere neconținută înăuntrul omului, care întreține tensiunea după mai bine. Prin ea, călcând omul pe sine însuși și judecându-se în numele pretențiilor absolute ale lui Dumnezeu, se ridică mereu mai sus. În aceasta ea e neconținută, nu se termină niciodată cât trăim.

Ascetica și Mistica creștină, pag. 125

PĂCATUL ESTE
CĂLCAREA VOII LUI
DUMNEZEU

Oricât de mult ar fugi sau ar evita unele situații, stări sau împrejurări, omul nicidecum nu va putea să fugă definitiv de evidența: păcatul.

În viziunea creștină căderea în păcat și însuși păcatul constituie nu doar un aspect al antropologiei, dar axa sau cheia ei, necesară pentru înțelegerea omului, lumii și a istoriei.

Păcatul este călcarea voii lui Dumnezeu. Ca urmare a acestei călcări omul s-a îndepărtat de transcendent, nu mai este atât de sensibil la cele spirituale, mintea îi este cu mult mai obscură și înțelegerea mult mai vagă.

Am putea spune că păcatul este un "virus" ce alterează umanitatea...

PERFEȚIUNEA RĂULUI
E DE A NU CUNOAȘTE
DIVINUL

Putem vorbi de un bine și un rău în lume. "Cuvântul rău (din lat. reus = acuzat, vinovat) concentrează ceea ce este negativ, ceea ce provoacă neajunsuri, necazuri, neplăcere, nefericire, ceea ce supără, nemulțumește, ceea ce nu se cuvine, nu se cade."

Această noțiune indică opusul sau absența binelui. Leibniz vede un rău metafizic ce constă în imperfecțiune, fizic în suferință și moral în păcat. În cazul nostru ne interesează anume acest ultim rău, adică cel moral. "Răul moral este categoria etică ce exprimă în forma cea mai generală caracteristica fenomenelor individuale și sociale care contravine legilor moralei". În general

sursele răului moral trebuie identificate la nivelul conștiinței.

Creștinismul realizează o sinteză sau simbioză a accepțiunilor răului moral. Sfântul Pavel îi identifică pe cei răi cu căzuții în poftă și păcate. E o decădere și negativism, abatere de la Adevăr și Bine.

Binele și răul sunt niște categorii fundamentale ale eticii. Răul este o lipsă a binelui și-i pentru identificarea binelui. Datorită răului se menține trează

conștiința binelui. Deci, răul e și ceva important. Cel ce cunoaște răul poate dobândi convingerea pentru valoarea binelui.

În creștinism omul are cunoașterea binelui și răului și este absolut liber în alegere. Cu toate acestea legislația morală dă explicațiile necesare privind binele-răul și accentuând importanța cultivării binelui și pericolul răului. Ea îndeamnă spre o diminuare a răului, spre o eliminare pe cât este cu putință.

"În fiecare om există tendința atât spre bine, cât și spre rău; există potențial pentru urcușul pe scara desăvârșirii, dar și pentru căderea în păcat". Dionisie pseudo-Areopagitul afirmă că întreaga existență este din bine, pe când răul este o urmare a căderii de la virtuți. Însă aceasta nu trebuie să ne ducă cu gândul la dispariția totală a binelui din om. Dar, înțelegem că răul tinde de a se substitui binelui. Frumos spune în acest sens filozoful și istoricul religiilor Mircea Eliade, că perfecțiunea răului e de a nu cunoaște divinul. Binele este dat de către Dumnezeu și

răul nu poate veni de la Acesta. Iar înțelesul lui este unul: de a păzi poruncile dumnezeiești. El este o necesitate a naturii umane și în fine principiul binelui se identifică și cu suprema poruncă: de a iubi.

Clement Alexandrinul vorbește despre om ca despre o creatură a lui Dumnezeu, ce este o imagine a Logosului și menită de a progresa spiritual. El este înzestrat cu conștiință, i s-a dat legea morală și este liber. Legea a fost dată pentru ca omul să trăiască conform naturii sale. Călcarea legii se egalează cu o ofensă și înjosire a umanei

naturi, precum și a lui Dumnezeu. Autorul faptelor rele nu este Dumnezeu, dar omul ce nu alege binele. Iar atitudinea omului poate fi judecată de propria sa conștiință.

Suntem capabili de a alege singuri și liber între bine și rău, însă această alegere nu este posibilă fără cooperarea între voință și rațiune. "Omul este liber să aleagă și răul și prin această alegere își distruge armonia interioară; faptele nu mai sunt de acord cu legea și așa se strecoară elementul rău în viața morală".

Sufletul omenesc poartă în sine imaginea plăcerii. Cât plăcerile, care sunt în slujba rațiunii, nu iese din limitele normale, ele sunt slugi bune pentru bine. Iar "de îndată ce depășesc înclinările naturale și se consumă în poftă, plăcerea devine un stăpân rău". Plăcerea trebuie supusă rațiunii. Primul om devenind sclavul plăcerii cade în păcat. Astfel, păcatul primordial este un păcat al plăcerii senzuale și se extinde asupra tuturor.

Pr. Gheorghe Barâmb

P A C A T U L Ș I
R Ă U L

PUNCTE DE VEDERE

PREOȚIE PROTESTANTĂ ÎN BISERICA ORTODOXĂ?

Fiind întrebat dacă, în ce privește înțelegerea preoției, este deosebire între Patriarhia, Ecumenică, care a desființat purtarea hainei preoțești, ca semn distinctiv al clerului ortodox, și între celelalte Biserici Ortodoxe, care mențin îmbrăcămintea tradițională și în genere îmbrăcămintea clericală, profesorul MEGAS L. FARANTOS a răspuns astfel:

Există și nu există! Din punct de vedere dogmatic, desigur, nu există, dar din punct de vedere al înțelesului liturgic, al vieții practice a slujitorului preoției, deosebiri sunt fundamentale, deoarece, precum se știe, lucrarea unei profesii nu indică nu numai esența ei, ci produce și schimbări în ființa și cadrul ei.

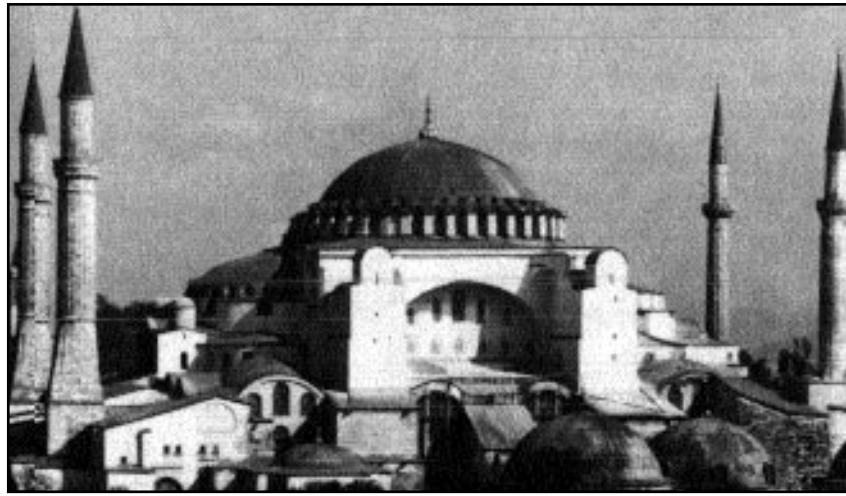
Atât Patriarhia Ecumenică, precum și Patriarhia Alexandriei, au desființat îmbrăcămintea preoțească și înfățișarea exterioară a clericilor lor (rasă, barbă, camilafcă etc.) din viața de toate zilele și nu numai în Turcia, ci și în toate celelalte jurisdicții spirituale ale lor. Au păstrat totuși îmbrăcămintea clerului ortodox în timpul săvârșirii slujbelor bisericești și în biserică. Se menționează că aceasta s-a făcut fără un consens panortodox și faptul are același sens ca și cum vreuna din Bisericile Ortodoxe ar hotărî, de pildă, oficial și unilateral, să desființeze postul sau slujba utreniei din cadrul Sfintei Liturghii.

În afară de această constatare, însă, procedura Patriarhiei Ecumenice de a desființa înfățișarea exterioară și îmbrăcămintea clericilor ei produce o nouă înțelegere a slujirii preoțești. Preoția este înțeleasă astfel ca o lucrare momentană, temporală și periodică, ca "profesiune" care durează atâta timp cât durează și săvârșirea unei sfinte slujbe. După terminarea acesteia, clericul se "eliberează" de preoția lui și se întoarce la treapta "laicilor". Iar dacă s-a depărtat de cercul

cunoscătorilor lui, nimeni nu-l mai cunoaște și nimic nu se cunoaște. Înțelesul adânc al acestei practici este concepția că preoția nu atinge persoana, nu are legătură adâncă cu "esența" ei, ci este o simplă profesie, după exercitarea căreia funcți onarul sau negustorul, după ce "și-a terminat treaba lui", leapădă această calitate și se întoarce la aceea de simplu om.

Avem aici exact felul "occidental" de înțelegere al preoției ortodoxe și îndeosebi felul protestant, potrivit căruia "preotul" se cunoaște numai la exercitarea "profesiunii" lui, după care revine în rândul laicilor, fără nici o deosebire de ei. Aceștia deci nu sunt părinți, ci "joacă de-a părintele" temporar, așa cum actorul își joacă rolul său.

Am zis însă după înțelesul occidental al preoției și nu simplu al protestantismului, pentru că și în catolicism același principiu domnește. Clericii, după săvârșirea slujbelor lor, "aruncă" rasa și, bărbierii cum sunt, devin "nevăzuți", adică cu totul necunoscuți ca clerici. Aceasta este, desigur, și pricina adâncă pentru care Biserica Ortodoxă, în timpurile străvechi, s-a împotrivit cu tărie unui papă bărbierit și clericilor lui. Desigur, nu din pricina conservatorismului, cum o socotesc teologii "moderni", ci din pricină că în această tendință a văzut o altă înțelegere decât cea creștină a tainei preoției. Adică o tendință de laicizare a clerului. În această împotrivire, deci, nu-i vorba simplu de "păr", după cum se zice de obicei. La papism, deci, și nu la protestantism, copilul său, va trebui să căutăm rădăcinile laicizării slujirii preoțești. Acest drum, în chip fatal, a trebuit să-l urmeze Patriarhia Ecumenică,

Catedrala Sf. Sofia din Constantinopol, prefăcută de turci în moschee

fiind angajată total în duhul nivelator al ecumenismului.

Total deosebită este înțelegerea pe care o are Biserica Ortodoxă despre slujirea preoției. Potrivit acesteia, slujirea preoției nu este "profesiune", nici lucrare momentană, care durează pe timpul săvârșirii unei sfinte slujbe, ci este slujire, care durează neîntrerupt, adică slujire care pecetluiește și determină adâncul persoanei slujitorului, prin sfântul har, pentru toată viața lui. De aceea, clericul, cât trăiește, nici o singură clipă nu încetează de a fi cleric. De aceea, la Biserica Ortodoxă nu se pune niciodată problema "pensionării" clericului, așa cum se pune în Apus.

Clericul ortodox și după terminarea rânduită a "serviciului" său, nu "aruncă" rasa, ci rămâne "mobilizat" slujitor al Bisericii, ca martor continuu al credinței. Și după săvârșirea sfintelor slujbe, clericul ortodox rămâne cleric, este părintele duhovnicesc - încetează oare vreodată un tată de a fi tată? - ca o neconținută mărturie a credinței în lume, așa cum Iisus Hristos și Apostolii sunt prezenți în chip simțit, și este recunoscut de către toți ortodocșii, oriunde s-ar afla - în Răsărit, Apus etc. - ca părintele duhovnicesc al ortodocșilor și nu numai al credincioșilor din enoria sau eparhia sa. Faptul acesta este asemenea cu prezența bisericilor și icoanelor

ortodoxe, pe care numai văzându-le, creștinul ortodox le recunoaște și se însemnează cu Sfânta Cruce.

Deci îmbrăcămintea exterioară și îmbrăcămintea clericului nu are nici o legătură cu vreun oarecare conservatorism, ci exprimă o adâncă înțelegere a Tainei Preoției de către creștinismul ortodox. Acea că preoția pecetluiește în chip neșters persoana clericului ortodox, ca o neîntreruptă mărturie și prezență în lume a Domnului, în chip simțit, după cum zice Sfântul Ignatie: Episcopul este un "chip al lui Dumnezeu", iar preotul un "chip al Apostolilor" și Părintele duhovnicesc al tuturor creștinilor ortodocși, în tot timpul vieții sale.

Dimpotrivă, dezbrăcarea preoției de formele ei exterioare dovedește o negare a celor două elemente esențiale ale ei: caracterul ei de neîntreruptă mărturie a prezenței Domnului Iisus Hristos în lume în chip văzut și neîntreruptă paternitate duhovnicescă a clericului față de credincioși, dar și față de toți oamenii, care numai atunci merg după el, când îl recunosc, potrivit cuvântului: "Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale mele și mă cunosc de ale mele" (Ioan 10,14).

Toate celelalte - anacronismul și nemodernismul Ortodoxiei constituie pretexte pentru păcat. Creștinul ortodox sensibil observă cu îngrijorare că bisericile ortodoxe, care cedează prea mult la duhul modernismului și ecumenismului, tind să părăsească acest caracter bisericesc și devin simplu "centre", cu fatală primejdie a descreștinării lor.

Tema uniformei și înfățișării clericului ortodox este fundamentală și ar trebui să constituie o preocupare specială a unor întâlniri panortodoxe sau a Sinodului.

După "ORTODOXOS TYPOS"

Sfântul Ioan Gură de Aur spune într-una din omiliile sale că "omul creștin este ființa înălțimilor". Dacă ne gândim însă că la creație Dumnezeu a întipărit în om chipul Său și i-a dat acestuia posibilitatea de a ajunge la asemănarea cu El după har, vom zice de bună seamă că orice om (chiar necreștin) e o ființă a înălțimilor. Înțelegând bine cinstea deosebită a omului, psalmistul David se întreba: "Ce este omul că-ți amintește de el? Sau fiul omului, că-1 cercetezi pe el? Micșoratu-1-ai pe dânsul cu puțin față de îngeri, cu slavă și cu cinste 1-ai încununat pe el".

Creștinul are însă ceva în

plus față de ceilalți oameni. El are posibilitatea de a se numi "fiu" al Tatălui Cereș și "frate" după har al Mântuitorului, căci El însuși zice:

"De acum nu vă mai numesc pe voi slugi, căci sluga nu știe tot; ci voi sunteți frații și prietenii Mei". Și aceasta o simte fiecare în măsura în care pătrunde în tainele cunoașterii lui Dumnezeu.

Nu este vorba de o cunoaștere teoretică a celor despre Dumnezeu, căci aceasta nu te înalță prea mult, ci de o trăire în

Dumnezeu, de o împărtășire de harul lui Dumnezeu. Este binecunoscut faptul că iubirea creștină întrece virtutea credinței și a nădejzii prin caracterul său veșnic și prin izvorul ei, care este Dumnezeu. Ei bine,

în sufletul creștinului dragostea de semenii, pentru că numai așa el poate răspunde iubirii lui Dumnezeu. Creștinul care trăiește în harul lui Dumnezeu simte bucuria comuniunii cu El. Nu poate exprima întotdeauna prin

cuvinte această bucurie, așa cum nici Sf. Apostol Petru pe Tabor n-a putut-o exprima, decât într-o formă copilărească, dar în sufletul său era o comoară pe care n-ar fi vrut s-o piardă.

Bucuria creștinului este Hristos. Tocmai de aceea el se simte bogat și nu aleargă prea mult după cele materi-

ale. Aceasta 1-a făcut pe Sf. Apostol Pavel să spună spre sfârșitul vieții sale, când era dus dintr-o închisoare într-alta: "Mie a vieții este Hristos". Aceasta i-a îndemnat pe creștinii primelor veacuri să înfrunte cu seninătate și chiar cu bucurie furia nestăpănită a persecutorilor. Ei știau că prin moarte vor fi părtași învierii lui Hristos și se vor învrednici de bucuria cea netrecătoare.

Așa înțelegem de ce Sf. Serafim de Sarov îi întâmpina pe toți oamenii cu cuvintele: "Hristos a înviat, bucuria mea!"

Pr. Ioan CHIRVASĂ

BUCURIA DE A FI CREȘTIN

creștinul este un fiu al iubirii dumnezeiești și al învierii în același timp.

El știe că jertfa Mântuitorului Hristos nu are decât suportul iubirii lui Dumnezeu față de oameni. Și aceasta sporește

sinaxar OM CERESC FIIND, ÎNTOCMAI CU ÎNGERII, PE PĂMÂNT TE-AI ARĂTAT

(începutul în pag. 1)

Precum una ca aceasta s-a făcut și acum de prea fericitul acesta Părintele nostru:

Un om oarecare cu frica lui Dumnezeu și credincios în Hristos, se afla în Constantinopol, carele iubea pre prea cuviosul acesta părinte, și se iubea și el de dânsul. Acesta oarecând vrând a face cale într-o altă țară, grăbindu-l treaba ce avea, se duse la biserica sfântului de-și făcu rugăciunea după obicei, și luându-și ziua bună de la rude și de la prieteni, intră în corabie. Iar când a fost la nouă ceasuri din noapte, se sculară corăbierii să întoarcă și să-și întindă vetrelele, începând alt vânt. Deci într-o vreme se sculă și smeritul acesta om, să meargă pentru nevoia sa, și fiind toți ocupați pentru întinsul vetrelelor, se întâmplă de se împiedică și căzu în mare. Și fiind întuneric și vântul pornind corabia înainte, nu putură corăbierii să-i folosească nimic, ci plângeau de amară moartea aceluia om. Iar el căzând în mare precum era îmbră-

cat, și afundându-se într-o adâncime a luciului, zise: Sfinte Nicolae, ajută-mi! Și strigând acest glas, o mare minune! Cât sunt de necuprinse minunile tale, Doamne!

Se află în mijlocul casei lui, părându-i că este în adâncul mării. Iar vecinii auzindu-i glasul se sculară, așisderea și cei din casă aprinseră lumina, și strângându-se și vecinii de afara, îl văzură stând în mijlocul casei și strigând, și curgea apa de mare de pe hainele lui. Deci încremenind statură muți de groază; iar el zise: O fraților! Ce este aceasta ce văz? Că știu bine că ieri la nouă ceasuri eu mi-am luat ziua bună de la toți, și intrând în corabie am purces, și având vânt bun am mers câtva, iar când a fost la a doua și a treia streajă de noapte, adică la nouă ceasuri

m-am dus pentru nevoie și m-am împiedicat de corăbieri, și am căzut în mare.

Și chemam pe sfântul Nicolae într-un ajutor, iar acum nu știu unde mă aflu, spuneți-mi voi, că eu mi-am ieșit din fire și m-am uimit. Deci aceia luând seama cuvintelor lui, văzând și apa mării unde curgea de pe dânsul, se spăimântară cugetând în inimile lor de prea mărita minune, și bucurându-se toți și lăcrimând cu dânsul, strigau: Doamne, miluiește!

După aceea dezbrăcându-se și luându-și alte haine, se duse la biserica Sfântului Nicolae, și acolo petrecu cealaltă parte de noapte, căzând cu lacrimi și cu rugăciuni la icoana sfântului, și da mulțumită cu mirare multă de minune. Apoi viind vremea Utreniei, și

strângându-se poporul după obicei, se cunoscă la toți minunea, și umplându-se toți de acele dulci arome, ce le aduseseră acest om spre mulțumita Sfântului Nicolae, văzând și biserica plină de lumânări aprinse, întrebă unul pre altul ca să știe de pricina lucrului, și aflând, se minunară, mărind pre Dumnezeu și laudând pre sfântul. Această mare și peste fire minune vestindu-se prin tot Constantinopolul, ajunse până și la urechile împăratului de atunci și a Patriarhului; care adunați în sfat, ziseră să cheme pre acel om.

Acesta mergând și povestind înaintea celor adunați, cum și în ce chip s-a făcut cu dânsul acea mare și cu adevărat necuprinsă de gând mi-nune, toți strigară: Mare ești, Doamne, și minunile sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu ajunge spre lauda minunilor tale! Și făcând Litii și Privegheri, strângându-se mulțimea, mergea la biserica sfântului slăvind și binecuvântând pre Dumnezeu și mulșumind marelui Ierarh.

(începutul în pag. 1)

Pe măsură ce se cufunda în munca de pregătire a textului biblic pentru tipar, Gavriil era ispitit de intenția de a opera singur o revizie radicală, invocând inadvertențele și erorile pe care le-a descoperit. Examinând textul propus, mitropolitul Gavriil a găsit multe greșeli mai ales în cartea Ieșirea (Ishodul), despre ce îi comunică aceluiași A. N. Golițin: "în partea întâia a ei o nepotrivire foarte mică cu textul grecesc și cel slavonesc și de aceea speram, că în celelalte cărți nu vor fi mari piedici, dar, mai presus de așteptările mele, în cartea a doua am întâmpinat atâtea obstacole, care oprindu-mă în cale, mă fac să mă adresez Excelenței voastre cu lămuriri. Citind Ishodul (Ieșirea, sau Exodul n. n.) am văzut, că traducerea moldovenească în multe locuri deloc nu se potrivește, nici cu cea grecească, nici cu cea slavonească. În ea în comparație cu cea grecească și slavonească sau se omit rânduri (stihuri) întregi, sau este tradus cu totul altceva". De fapt aceste greșeli erau și în Biblia de la 1795, lucru pe care îl observase și arhimandritul Varlaam care spunea că traducerea de la Blaj "este mai aproape de cea latinească și franțuzească, decât de cea grecească și slavonească, fapt de care eu nu mă îndoiesc, întrucât această Biblie este tipărită în Ardeal

de către uniți".

Din aceste considerente mitropolitul Gavriil a propus să se revadă și

a fost respinsă, pe motivul că *Sfânta Scriptură* trebuia să fie cât se poate de repede tipărită, probabil Societatea

Petersburg.

Nu cunoaștem tirajul ediției.

Apariția acestei cărți reprezintă un eveniment nu numai pentru Basarabia, ci și pentru principatele române, care aveau nevoie de noua ediție a *Cărții Sfinte*.

Textul Bibliei românești de la Petersburg a fost

retipărit cu puține rectificări de mitropolitul Andrei Șaguna la Sibiu în 1856-1858.

Biblia din 1819 fiind răspândită în Basarabia, Moldova și Muntenia a adus foloase neprețuite culturii românești. Or știut este că eparhia din Chișinău dădea câte o Biblie și câte un Nou Testament fiecărui preot care se hirotonia.

Exemplare tipărite s-au expediat din Petersburg la Chișinău, unde au fost difuzate; o parte din ele s-au trimis în Moldova și Țara Românească, cerute de mitropoliții Veniamin Costachi și Dionisie Lupu. Tipărită într-o limbă frumoasă, corectă, Biblia de la Petersburg până la urmă este una din cărțile românești care s-a păstrat prin bisericile din multe locuri Sud-est Europe. Exemplare ale Bibliei de la Petersburg au fost atestate și în muntele Athos: schitul rusesc "Sf. Andrei", mănăstirea *Esfignenu*, schitul "Sf. Ilie" și chilia *Intrarea Maicii Domnului*. În prezent în Republica Moldova sunt cunoscute 8 exemplare ale acestei tipărituri.

Nicolae Fuștei, cercetător la Institutul de Istorie al A.Ș.M.

180 DE ANI AI BIBLIEI DE LA PETERSBURG

să se corecteze întreaga Biblie după textele grecești (*Septuaginta* sau cum se exprimă mitropolitul Gavriil:

Mitropolitul Gavriil Bănulescu-Bodoni

edițiile celor 70 de îndreptători de răsărit) și slavonești, pentru a înlătura greșelile care s-au strecurat în Biblia de la Blaj. Dar propunerea lui

Biblică era constrânsă de planul său de apariție, așa că Biblia de la Petersburg a rămas să fie o copie cu corecturi mici, făcute de mitropolitul Gavriil și arhimandritul Varlaam, de pe Biblia de la 1795 de la Blaj, dar din care lipsesc totuși adaosurile Episcopului Ioan Bob.

Tipărirea Bibliei la Petersburg a durat ceva mai mult de un an, începând încă în primăvara anului 1818, terminându-se la 15 august 1819. După cum aflăm din scrisoarea lui Nikolae Jukovski, președintele Comitetului din Moscova, adresată P.S. Dimitrie (Sulima), din 8 mai 1818, la această dată erau tipărite deja 20 de file, sau 8 cărți din Vechiul Testament: *Facerea, Ieșirea, Leviticul, Numerii, Deuteronomul, Cartea lui Iosua Navi, Cartea Judecătorilor și Cartea lui Rut*, ajungându-se la *Cartea Întâia a Regilor*.

Mai ușor au mers lucrurile la tipărirea părții a doua a Bibliei și anume a Noului Testament. În ediția Bibliei de la Petersburg din 1819 este reluată versiunea Noului Testament apărută încă în 1817 tot la

MĂRTURISIREA ORTODOXĂ A CREDINȚEI BISERICII SOBORNICEȘTI ȘI APOSTOLEȘTI RĂSĂRITENE (partea a doua)

Sf. Ierarh Petru Movilă

INTREBAREA VII Care este Rugăciunea domnească?

RĂSPUNS

"Tatăl nostru, Carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău", și ce urmează.

ÎNTREBAREA VIII În câte părți se împarte Rugăciunea aceasta domnească?

RĂSPUNS

În început, în ceruri și în încheiere.

INTREBAREA IX Care este începutul?

RĂSPUNS

Tatăl nostru, Carele ești în ceruri.

ÎNTREBAREA X Ce înțeles are începutul acesta?

RĂSPUNS

Mai întâi ne învață cum că acela care vrea să roage pe Dumnezeu nu trebuie să vină înaintea Lui numai ca o făptură a Sa, ci și ca fiu al Său după har. Fiindcă, dacă nu este fiu, nu poate să-I spună Tata. Iar harul acesta al înfierii, Iisus Hristos 1-a dat celor ce cred într-însul, după cum graiește Scriptura: "Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu". Și în altă parte: "Și pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care striga: Avva, Părinte!" Pentru aceasta Îl și numim Tată al nostru. În al doilea rând, trebuie să fie fiu al Bisericii noastre, ortodoxe și sobornicești, pentru că cine nu recunoaște Biserica drept maică a sa nu poate să-L recunoască pe Dumnezeu drept Tată al său, după cuvântul care zice: "Spune-l Bisericii, iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie tie ca un păgân și vameș". În al treilea rând, nu se cade să aibă nici o îndoială că nu

va căpăta lucrul pe care-l cere, fiindcă îl roagă pe un Părinte iubitor și îndurător, Părinte obștesc, al tuturor, după cum graiește Scriptura: "Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv". Acesta, nu numai că nu se împotrivesc să ne dea cele ce-I cerem, dar El ne arată și în ce chip să-L rugăm, și primește cu milostivire rugăciunile noastre, numai cât să se facă într-o curăție și din adâncul inimii. Fiindcă El știe ce vrea fiecare dintre noi să-L roage, după cum s-a spus: "Că Știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință, mai înainte ca să cereți voi de la El" (Mt. 6,8). Și în altă parte: "Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri - cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?" În al patrulea rând, acest cuvânt înainte ne învață cum că Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor; în acest chip și noi, credincioșii, trebuie să fim frați între noi și să ne rugăm nu numai pentru noi, ci și pentru frații noștri, unul pentru altul, după cum învață Scriptura, când spune: "Vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați - către Părintele nostru obștesc, adică, după cum El a spus: Și Tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. Pentru că Acela, văzând dragostea noastră frățească (pe care totdeauna o cere în Sfânta Evanghelie), și ca un părinte se bucură de aceasta, și, ca unul gata să-și plece urechea, mai grabnic ne ascultă. În al cincilea rând, prin cuvântul acela care spune: "în ceruri", ne tâlcuiește să ne înălțăm mintea noastră și întreg cugetul nostru, de la cele pământești și pieritoare, la cer și la cele nepieritoare, în timpul când ne rugăm. Iar Dumnezeu „și Tatăl nostru nu se află numai în ceruri, ci este de față pretutindeni și pe toate le împlinește. Dar fiindcă harul Său și mulțimea bunătăților Sale strălucesc mai cu seamă în cer, pentru aceasta cerul se cheamă Scaunul Său, cum zice proorocul că: "în cer are Scaunul Său" (Ps. 10,4), și, în alt loc: "Domnul în cer a gătit Scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește"

(Ps. 102, 19).

ÎNTREBAREA XI În a doua parte a acestei Rugăciuni domnești, câte cereri se cuprind?

RĂSPUNS

Șapte sunt cele cerute.

ÎNTREBAREA XII Care este cea dintâi cerere din Rugăciunea domnească?

RĂSPUNS

Sfințească-se numele Tău.

ÎNTREBAREA XIII Ce cuprinde într-însa această cerere?

RĂSPUNS

Mai întâi cuprinde aceasta: cum să cerem de la Domnul și Dumnezeu nostru să ne dea viață cucernică, împodobită cu virtuți și fapte bune, de la care oamenii să se îndemne să slăvească numele lui Dumnezeu, pentru cucernicia vieții noastre, după cum s-a spus: "Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri" (Mt. 5,6). În al doilea rând, cuvântul acesta cere nu numai ca viața noastră să fie spre slava lui Dumnezeu, ci și ca toți cei ce nu cred, nici nu cunosc pe Dumnezeu cel adevărat, să se întoarcă și să-L cunoască, așa încât, într-înșii și printr-înșii, să se slăvească numele lui Dumnezeu. Încă ne rugăm Domnului și Dumnezeului nostru pentru aceia care poartă numele creștinătății adevărate, dar duc o viață rea și desfrânată, de pe urma careia se defaimază credința și Dumnezeu nostru. Pentru aceștia spune Apostolul: "Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei" (2 Tim. 3,5); și în altă parte: "Căci numele lui Dumnezeu, din prețuirea voasiră, este hulit între neamuri" (Rom. 3,24). Unora ca aceștia această parte a rugăciunii le cere să se căiască și să înceteze cu viața nerușinată, trăind în cucernicie și cumpătare de-acum încolo, ca, în acest chip, numele lui Dumnezeu să se poată sfinți. Pe lângă acestea, trebuie să

știm că numele lui Dumnezeu este sfânt prin sine însuși, dar se sfințește, când noi ne sfințim pe noi înșine cu o viață cucernică și îmbunătățită, întru slava numelui Său.

ÎNTREBAREA XIV Care este a doua cerere?

RĂSPUNS

Vie împărăția Ta.

ÎNTREBAREA XV Ce se cuprinde în aceasta a doua cerere?

RĂSPUNS

Ne rugăm lui Dumnezeu ca El, cu harul și dreptatea Sa și cu îndurarea Sa, să împărătească în noi toți, și mai cu seamă în inima noastră, iar nu păcatul, după cum sta scris: "Deci să nu împărătească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți poftelor lui" (Rom. 6,12). În al doilea rând, această cerere arată că omul, aflându-se în harul lui Dumnezeu și simțind bucuria cerească, disprețuiește lumea și va dori să gândească împărăția lui Dumnezeu, după cum spunea Apostolul: "Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos" (Fil. 1,23). În al treilea rând, că ne rugăm lui Dumnezeu să grăbească a doua venire a Sa, în care "Fiul omului va veni întru slava Sa" (Mt. 25,31), și va fi învierea morților și Judecata de apoi, prin care să se poată înlătura împărăția lumii acesteia și vrăjmașul sufletelor noastre și să vină împărăția cerurilor, ca "Dumnezeu să fie toate în toți" (I Cor. 15,28), cum spune Apostolul.

ÎNTREBAREA XVI Care este a treia cerere?

RĂSPUNS

Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

(Va urma)

PAGINI

DESPRE PRICINA RELELOR

DIN
FILOCALIE

Omul cuminte, gândindu-se la puterea tăma- duitoare a judecăților dum- nezeiești,

poartă cu mulțu- mire necazurile care-i vin prin ele, nefăcând pe nimeni vinovat pentru ele,

decât păcatele sale. Iar cel nebun, necunoscând providența atotînteleaptă a

lui Dumnezeu, păcătuiește și când e muștrat, socotind fie pe Dumnezeu, fie pe oameni ca prici-

nitori ai relelor sale.

MAXIM
MĂRTURISITORUL,
Filocalia, vol. II

IERUSALIM Mormântul Fecioarei Maria a fost inundat

Capela subterană unde se află mormântul Fecioarei Maria, situată la poalele Muntelui Măslinilor, a fost inundată luni, 13 decembrie, ca urmare a unei puternice ploi torențiale, transmit Reuters și EFE.

Forțele de intervenție i-au salvat de la înec pe cei șase călugări care se aflau în incinta capelei, situată la 15 metri sub pământ. "În interior există numeroase icoane neprețuite, între care și cea a Fecioarei din Ierusalim. Dar acum totul este acoperit de mîl", a afirmat părintele Barnavas

Kalikazaros.

Capela, datînd din epoca bizantină, este administrată în comun de Biserica ortodoxă greacă și de Biserica ortodoxă armeană. Ea este situată în apropierea Grădinii Ghetsimani.

Milioane de creștini sunt așteptați să vină în pelerinaj în Țara Sfântă în următoarele luni, pentru a marca 2000 de ani de la nașterea Mântuitorului.

Inundația a fost produsă de o ploaie puternică, un fapt destul de rar în această țară cu climă seacă.

ROMA FILMELE TREBUIE SĂ PROMOVEZE PACEA

Cetatea Vaticanului.

Filmele trebuie să promoveze pacea, credința și unitatea între oameni, a afirmat joi Papa Ioan Paul al II-lea, transmite Associated Press, recepționată de Rompres și Moldpres.

Luând cuvîntul în cadrul unei întrevederi, la Vatican, cu participanții la un seminar internațional cu tema: "Rolul cinematografului în mileniul al III-lea", desfășurat timp de trei zile la Roma, Suveranul Pontif a subliniat necesitatea ca filmele să înfățișeze "dimensiunea naturală a omului pentru pace și armonie cu Dumnezeu și semenii săi".

Totodată, el a adresat un apel regizorilor, actorilor și scriitorilor, în general, să-și folosească talentele în scopuri nobile, dată fiind puterea filmelor de a-i apropia pe oameni de semenii lor și de a-i face să reflecteze la problemele umanității.

MILOȘEVICI INVITAT LA BETHLEEM PENTRU SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI ORTODOX

Președintele Republicii Federale Iugoslavia (RFI, Serbia și Muntenegru), Slobodan Miloșevici, a fost invitat de patriarhul greco-ortodox Diodor I, să sărbătorească în Țara Sfântă, la 6 ianuarie, Crăciunul ortodox, informează EFE.

Patriarhul ortodox, împreună cu președintele Autorității Naționale Palestiniene (ANP), Yasser Arafat, a invitat pe toți președinții statelor ortodoxe să aniverseze la Bethlehem 2000 de ani de la nașterea lui Iisus Hristos.

Ambasada RFI în Israel nu a putut să confirme dacă președintele Miloșevici a acceptat sau nu această invitație.

Pe de altă parte, un purtător de cuvînt al Ministerului israelian de Externe a opinat că "președintele Miloșevici nu va îndrăzni" să vină în vizită în această zonă, "deoarece, existînd un ordin internațional de arestare pe numele său, riscă să fie reținut".

Stimați cititori, vă anunțăm că abonarea la ziarul "Curierul Ortodox" continuă. Vă puteți abona la orice oficiu poștal din republică. Abonîndu-Vă la publicația noastră, veți fi la curent cu noutățile din viața Bisericii Ortodoxe din Moldova, din lumea creștină, cu problema reintroducerii religiei ca disciplină școlară; Veți avea în casele D-voastră interesante lecturi creștine în familie, informații din istoria și cultura noastră creștină ortodoxă, precum și alte lucruri de învățătură ziditoare de suflet. Cu toate că prețurile cresc, costul abonamentului la ziarul nostru a rămas același.

UCRAINA

Întreaga lume traversează în prezent o perioadă foarte dificilă, de declin și incertitudine, de tensiune și dramatism, de dezumanizare și satanizare a multora. Ortodoxia noastră în genere, cât și fiecare Biserică Ortodoxă locală în parte, sunt astăzi confruntate cu grele și diverse probleme, a căror rezolvare nu se întrevede, depășind de multe ori puterile omenești prin diabolica lor țesătură și colaborare a forțelor umane obscure. Ucraina, această țară ortodoxă vecină atât de mare, își caută și ea la ceasul d e

EGIPTUL SUBTERAN DIN LAVRA PEȘTERILOR

față coordonatele unui vital echilibru spiritual și material.

Problema unității și reconcilierii bisericești îndeosebi, după dureroasa și regretabila dezbinare din sânul sinodului de la Kiev, se dorește grabnic soluționată. E cunoscut că viața spiritual-religioasă în Ucraina s-a dezvoltat milenar (ca de altfel pe tot întinsul imens al fostei Rusii imperiale) în jurul grandioaselor lavre ce au rivalizat cândva cu impozantele domuri și catedrale din Apus.

Și în prezent s-ar putea spune că spiritualitatea pravoslavnicilor frați ucraineni e polarizată mai cu seamă pe lângă două magnifice complexuri monastice: Lavra

Pecerska și Mănăstirea Pociaev. Suprimîndu-i-se cultul de către satanicul regim comunist, măreața lavră a Pecerskăi - fostă muzeu al ateismului (!!!) până în 1990 - își reînnoadă acum viața duhovnicească de odinioară, atât de bestial frîntă, pe când strălucea în glorie alături de Athos, Sinai și Optina, fiind, după Ierusalim, Sfântul Munte și Mănăstirea Pociaev, un scump și binecuvîntat loc al aparițiilor și minunilor Maicii Domnului. Cîtorită de cei doi mari luceferi lavrioți, Antonie

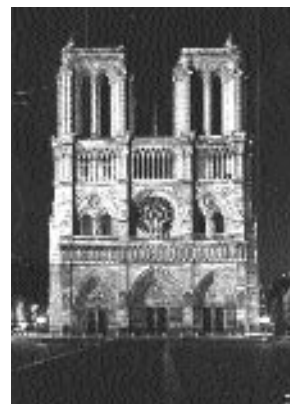
Teodosie, sinodia numără aprox. 60 de părinți și frați sub conducerea unui tânăr și afabil egumen.

Mulțimi de toate vârstele vin la rugăciune și închinare la cele două mari peșteri, cu zeci de sfinte moaște izvorătoare de mireasmă harică ale cuvioșilor pustnici ce s-au nevoit aci într-un mod uluitor, ca într-un adevărat deșert egiptean subpămîntean. Criza financiară pronunțată face ca lucrările de restaurare să se deruleze lent, iar atmosfera citadină secularizantă, precum și funcționarea unor galerii și expoziții laice în incintă, afectează oarecum climatul spiritual al acestei vestite lavre, ce-și scînteiază în soare și-n oglinda apelor Niprului numeroasele sale turle aurite.

Monahul IGNATIE

BISERICA ROMANO-CATOLICA

STATISTICI RECENTE PRIVIND SITUAȚIA CLERULUI

Secretariatul general al episcopatului a comunicat unele cifre privind "situația candidaților la preoție și numărul hirotoniilor", date statistice care sunt făcute publice în Joia Mare, zi în care Mântuitorul a instituit Taina Euharistiei. Cifrele nu iau în considerare ordinele religioase, care, și ele, pregătesc candidați la hirotonie.

La ora actuală în Franța, de exemplu, sunt 1.164 seminariști, din care 209 în primul an. Din aceștia, 49 provin din învățământul superior, 43 dintr-un an pregătitor, 36 au fost salariați, 20 provin din învățământul catolic, 19 din învățământul public, 16 de la seminarii pentru adulți sau din cămine, 16 de la Serviciul Național și 10 "de proveniență diversă". În Franța au fost hirotoniți 126 de preoți. În întreaga lume, numărul preoților se ridică la 404641 (cf. datelor din "Annuario Pontificio").

În Europa se află majoritatea dintre aceștia, respectiv 55%, în America - cca. 29%, în Asia - mai puțin de 9%, în Africa - în jur de 5,5%, în Oceania - puțin peste 1%. De remarcat că numărul preoților este în continuă creștere în Asia de Sud-est (+41%) și în Africa (+29%).

MATERIALELE PUBLICATE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

CURIERUL ORTODOX

Publicație
în limba română
Indice de abonare 22034

Adresa redacției:
"Curierul Ortodox". Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Chișinău
Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33, 77-24-44

REDAȚIA
Nicolae FUȘTEI - redactor-șef
Preot Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru Tolico - redactor tehnic,
Larisa ERȘOV - redactor literar

Tipografia "Prag"
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 2000
Comanda Nr. 1498